

การเป็นเจ้าภาพกีฬาซีเกมส์/ซีเกมส์
กับการเมืองและการต่างประเทศของมาเลเซีย (ค.ศ.1965-1989)
The Hosting the SEAP Games/SEA Games
with Malaysia's Politics and Foreign Affairs (1965-1989)

อภิเชษฐ กาญจนดิษฐ์^{1*}
Apichest Kanchanadit^{1*}

¹ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

¹ Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University, Songkhla, 90000, Thailand

* Corresponding author: E-mail address: apichest@hotmail.com

(Received: November 18, 2023; Revised: January 25, 2024; Accepted: January 31, 2024)

บทคัดย่อ

บทความชิ้นนี้ใช้ระเบียบวิธีทางประวัติศาสตร์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นเจ้าภาพ กีฬาเซียมเกมส์/ซีเกมส์กับบริบททางการเมืองและการต่างประเทศของมาเลเซีย ระหว่าง ค.ศ.1965-1989 รวมถึงเพื่อศึกษาบทบาทของรัฐบาลมาเลเซียในการใช้สถานะดังกล่าวเพื่อนำเสนอท่าทีทางการเมืองและการต่างประเทศของตนในขณะนั้น การศึกษาพบว่าแม้ที่ผ่านมานทางวิชาการมักอธิบายว่ากีฬาซีเกมส์เป็นกีฬาที่สัมพันธ์กับบริบททางการเมืองและการต่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในยุคสงครามเย็นอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะในประเด็นที่ว่าด้วยการแบ่งขั้วประเทศจากความขัดแย้งทางอุดมการณ์ทางการเมือง แต่รัฐบาลมาเลเซียในฐานะผู้ร่วมก่อตั้งและเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬารายการนี้หลายครั้งในยุคสงครามเย็นมิได้ใช้สถานะดังกล่าวเพื่อปลุกเร้าหรือสนับสนุนความขัดแย้งระหว่างประเทศในภูมิภาค ยิ่งกว่านั้นมาเลเซียยังใช้การแข่งขันกีฬารายการนี้เป็นกลไกนำเสนออุดมการณ์ทางการเมืองและการต่างประเทศของตนเพื่อแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในประเทศและในภูมิภาค โดยในระยะแรกมาเลเซียใช้การจัดการแข่งขันกีฬารายการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งภายในประเทศ และระยะต่อมาใช้การแข่งขันกีฬารายการนี้เพื่อสร้างความสัมพันธ์กับประเทศต่างๆ ในภูมิภาค

คำสำคัญ: มาเลเซีย กีฬาเซียมเกมส์ กีฬาซีเกมส์ สงครามเย็น

Abstract

This article used a historical methodology to study the relationship between the hosting of the Southeast Asian Games/SEA Games and the political and foreign contexts of Malaysia between 1965-1989. It also aimed at studying the role of the Malaysian government in using this status to present its political and foreign stances at that time. The study found that even past academic works have often described the SEA Games as a sport closely related to the context of politics and foreign affairs in Southeast Asia during the Cold War era, especially the issue of polarizing the country from the conflict of political ideologies. However, the Malaysian government, which co-founded and hosted the Games many times during the Cold War era, did not use its status to support the conflict among countries in the region. In the initial phase, moreover, Malaysia used this sporting event as a mechanism to present its political and international relationship ideology to resolve the conflicts in the country and in the region. Malaysia used the sports competition as part of the resolve of racist conflicts within the country. And later, this sports competition was used to build relationships in the region.

Keywords: Malaysia, SEAP Games, SEA Games, Cold War

บทนำ

ความสัมพันธ์ระหว่างการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศกับการเมืองและการต่างประเทศในยุคสงครามเย็นเป็นประเด็นหนึ่งที่มีความสนใจจากวงวิชาการทางประวัติศาสตร์และสาขาใกล้เคียง เพราะบริบทของยุคสงครามเย็นซึ่งมีการแบ่งประเทศคู่ขัดแย้งในโลกออกเป็น 2 ฝ่ายตามอุดมการณ์ทางการเมือง คือ ฝ่ายประชาธิปไตยที่นำโดยสหรัฐอเมริกา กับฝ่ายคอมมิวนิสต์ที่นำโดยสหภาพโซเวียตและกึ่งระยะเวลาดังแต่ครั้งหลังของทศวรรษ 1940 ถึงต้นทศวรรษ 1990 ได้ส่งผลกระทบที่สำคัญต่อการกีฬา โดยเฉพาะการที่ทั้งสองฝ่ายมักสนับสนุนอุดมการณ์ทางการเมือง ตลอดจนบริบททางการเมืองและการต่างประเทศในขณะนั้นเข้ากับการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศ และใช้พื้นที่ของกีฬารายการดังกล่าวนำเสนอวาระทางการเมืองและการต่างประเทศของตนในเวลาดังกล่าว อาทิ การที่สหรัฐอเมริกา [1] และสหภาพโซเวียต [2] ต่างใช้กีฬาโอลิมปิกเป็นเวทีโฆษณาชวนเชื่ออุดมการณ์ทางการเมือง เป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้ในด้านการต่างประเทศ และใช้ความสำเร็จของนักกีฬาของตนถึงเกียรติยศและศักยภาพของชาติในเวทีสากล หรือการที่ฟิลิปปินส์เจ้าภาพกีฬาเอเชียนเกมส์ ค.ศ.1954 และไทยเจ้าภาพกีฬาเอเชียนเกมส์ ค.ศ.1966 และค.ศ.1970 ใช้สถานะดังกล่าวแสดงถึงความใกล้ชิดกับชาติในซีกประชาธิปไตยโดยไม่เชิญสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งเป็นชาติคอมมิวนิสต์ที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียเข้าร่วมการแข่งขัน เป็นต้น [3] ลักษณะเช่นนี้จึงทำให้การแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศหลายครั้งคราวภายใต้บริบทสงครามเย็นมิได้เป็นเพียงการแข่งขันเพื่อแสดงถึงความเป็นเลิศทางกายภาพและน้ำใจนักกีฬาเท่านั้น แต่ยังเป็นพื้นที่ที่ประลองกำลังและผลักดันให้ความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศทวีความรุนแรงขึ้นได้อีกด้วยเช่นกัน

ท่ามกลางรายการการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศจำนวนมากที่จัดขึ้นในยุคสงครามเย็น กีฬาเซียพเกมส์หรือกีฬาแหลมทอง (South East Asian Peninsular Games: SEAP Games) ที่จัดแข่งขันมาตั้งแต่ ค.ศ.1959 และเปลี่ยนชื่อเป็นกีฬาซีเกมส์หรือกีฬาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Southeast Asian Games (SEA Games) เมื่อค.ศ.1977 เป็นหนึ่งในรายการกีฬาระหว่างประเทศที่เชื่อมโยงกับบริบทสงครามเย็นอย่างมีนัยสำคัญ เพราะถึงแม้ว่าการแข่งขันกีฬารายการนี้มีการตั้งชื่อการแข่งขันที่ชวนให้คิดว่าเป็นการแข่งขันกีฬาระหว่างทุกประเทศในคาบสมุทรหรือภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วการแข่งขันกีฬารายการนี้ก่อตั้งขึ้นโดยความร่วมมือของรัฐบาลไทย ลาว มลายาและเวียดนามใต้ซึ่งในเวลาดังกล่าวรัฐบาลของชาติเหล่านี้ล้วนมีท่าทีต่อต้านคอมมิวนิสต์อย่างชัดเจน รวมถึงพม่าและกัมพูชาที่แม้ว่าประกาศตนอย่างชัดเจนว่าเป็นประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดก็มีการปราบปรามการเคลื่อนไหวของขบวนการคอมมิวนิสต์ในประเทศเช่นกัน ยิ่งกว่านั้นยังเห็นได้ว่าการแข่งขันกีฬารายการนี้ในระยะแรกไม่เคยเปิดโอกาสให้ชาติที่ปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคเข้าร่วมการแข่งขันแต่อย่างใด

ความสัมพันธ์ที่โดดเด่นระหว่างกีฬาเซียพเกมส์/กีฬาซีเกมส์กับบริบทสงครามเย็นทำให้ที่ผ่านมา มีงานวิชาการที่ศึกษาความสัมพันธ์ดังกล่าวพอสมควร อาทิ การอธิบายว่าการแข่งขันกีฬารายการนี้เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมสงครามเย็นที่สะท้อนถึงการมีไทยเป็นศูนย์กลาง (Thai-centric) เนื่องจากรัฐบาลไทยซึ่งมีบทบาทสำคัญในการก่อตั้งกีฬารายการนี้กำลังเผชิญหน้ากับแรงท้าทายเรื่องความมั่นคงจากภาวะสงครามเย็นจึงทำให้กีฬารายการนี้แสดงถึงอุดมการณ์ บทบาทและความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับชาติอื่น ๆ ในภูมิภาคในขณะนั้น [4] และการอธิบายว่ากีฬารายการนี้ช่วยสร้างอัตลักษณ์ให้แก่ชาติที่เพิ่งได้รับเอกราชโดยเฉพาะการสร้างบทบาทสำคัญให้แก่ประมุขของชาติที่เพิ่งก้าวขึ้นสู่อำนาจ ตลอดจนสร้างสำนึกเรื่องภูมิภาคในช่วงสงครามเย็น [5] รวมทั้งสนับสนุนอุดมการณ์ชาตินิยม ตลอดจนการสร้างภาพความสัมพันธ์อันดีและการพัฒนาศักยภาพ

ทางการกีฬาของประเทศในภูมิภาค [6] อย่างไรก็ตาม งานเหล่านี้มักอธิบายสัมพันธ์ระหว่างกีฬาเซิฟเกมส์/ซีเกมส์ที่เป็นภาพรวมของการแข่งขันครั้งต่างๆ กับความขัดแย้งระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในช่วงสงครามเย็น จนดูราวกับว่ากีฬารายการนี้มีความหมายหรือรูปแบบปฏิบัติการทางการเมืองและการต่างประเทศที่ตายตัวเพียงชุดเดียวไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันครั้งใดหรือช่วงเวลาใดของบริบทสงครามเย็นก็ตาม ทั้งที่โดยข้อเท็จจริงแล้วกีฬารายการนี้มีความหลากหลายภายในค่อนข้างมากเนื่องจากชาติสมาชิกที่ร่วมก่อตั้งและผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันมีเงื่อนไข ปัจจัยและปฏิสัมพันธ์กับบริบทสงครามเย็นในระดับที่แตกต่างกัน จึงนำมาสู่ความสนใจว่าความต่างเช่นนี้ทำให้บรรดาเจ้าภาพแต่ละประเทศที่จัดการแข่งขันกีฬาเซิฟเกมส์/ซีเกมส์ในยุคสงครามเย็นผสมผสานบริบททางการเมืองและการต่างประเทศของตน รวมถึงนำเสนอท่าทีทางการเมืองและการต่างประเทศของตนผ่านพื้นที่ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเซิฟเกมส์/ซีเกมส์แต่ละครั้งในรูปแบบที่แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

จากความหลากหลายของบรรดาชาติที่ส่วนร่วมกับกีฬาเซิฟเกมส์และซีเกมส์ในยุคสงครามเย็น มาเลเซีย ถือเป็นชาติที่ความน่าสนใจต่อการศึกษาในประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นเจ้าภาพกีฬาระหว่างประเทศกับบริบททางการเมืองและการต่างประเทศ เพราะเป็นชาติที่ร่วมก่อตั้งกีฬารายการนี้มาตั้งแต่ต้น และเคยรับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬารายการนี้หลายครั้งในยุคสงครามเย็น ทั้งยังเป็นประเทศที่มีปฏิสัมพันธ์กับบริบทสงครามเย็นทั้งภายในประเทศและระดับสากลอย่างยาวนาน การศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นเจ้าภาพกีฬาเซิฟเกมส์/ซีเกมส์บริบททางการเมืองและการต่างประเทศของมาเลเซีย รวมถึงปฏิบัติการของรัฐบาลมาเลเซียในการนำเสนอท่าทีทางการเมืองและการต่างประเทศของตนผ่านการเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาที่อยู่ภายใต้บริบทของช่วงเวลาในยุคสงครามเย็นจึงจะช่วยให้เข้าใจความสัมพันธ์อันมีพลวัตระหว่างกีฬาระหว่างประเทศกับการเมืองและการต่างประเทศในบริบทของยุคสงครามเย็นได้อีกแง่มุมหนึ่ง

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นเจ้าภาพกีฬาเซิฟเกมส์/ซีเกมส์กับบริบททางการเมืองและการต่างประเทศของมาเลเซียระหว่าง ค.ศ.1965-1989 รวมถึงเพื่อศึกษาปฏิบัติการของรัฐบาลมาเลเซียในการนำเสนอท่าทีทางการเมืองและการต่างประเทศของตนผ่านการเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬารั้งดังกล่าว

ระเบียบวิธีการศึกษา

บทความชิ้นนี้ใช้ระเบียบวิธีทางประวัติศาสตร์ (Historical Approach) เพื่อความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นเจ้าภาพกีฬาเซิฟเกมส์/ซีเกมส์กับบริบททางการเมืองและการต่างประเทศของมาเลเซียในช่วง ค.ศ. 1965-1989 โดยเน้นการแข่งขันที่มาเลเซียเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันใน ค.ศ.1965, ค.ศ.1971, ค.ศ.1977 และ ค.ศ.1989 โดยเป็นการวิจัยแบบตีความ (Interpretive Research) ที่ให้ความสำคัญกับการใช้ข้อมูลเอกสาร (Documentary Research) โดยเฉพาะหลักฐานชั้นต้นจากหอดจดหมายเหตุ เอกสารทางการ และสิ่งพิมพ์ร่วมสมัยที่เกี่ยวข้องกับบุคคลและหน่วยงานของมาเลเซียที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแข่งขันกีฬาเซิฟเกมส์และซีเกมส์เพื่อสอบทานข้อเท็จจริงและปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว

ผลการศึกษา

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นเจ้าภาพกีฬาเซียพเกมส์/ซีเกมส์กับบริบททางการเมืองและการต่างประเทศของมาเลเซียระหว่าง ค.ศ.1965-1989 รวมถึงเพื่อศึกษาปฏิบัติการของรัฐบาลมาเลเซียในการนำเสนอท่าทีทางการเมืองและการต่างประเทศของตนผ่านการเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาครั้งดังกล่าว มีรายละเอียดเนื้อหาในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

กำเนิดกีฬาเซียพเกมส์: ความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองกับกีฬาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

กีฬาเซียพเกมส์มีจุดเริ่มต้นเมื่อ พ.ศ. 2508 ปันยารชุน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทย ในรัฐบาลจอมพลป.พิบูลสงครามในช่วงกลางทศวรรษ 1950 เดินทางไปเยือนพม่าและได้พบปะกับนายกรัฐมนตรีอู (U Nu) แห่งพม่าเมื่อต้นปีค.ศ.1957 และได้รับคำชักชวนจากนายกรัฐมนตรีอู ให้ทั้งสองประเทศร่วมกันจัดการแข่งขันกีฬาในลักษณะเดียวกับกีฬาโอลิมปิกเพื่อเตรียมนักกีฬาของทั้งสองฝ่ายเข้าร่วมแข่งขันกีฬาโอลิมปิกและเอเชียนเกมส์ ต่อมาหลวงสุขุมพันธุ์ประติษฐ รองประธานกรรมการคณะกรรมการโอลิมปิกฯ ไทยในขณะนั้นได้หารือเรื่องนี้กับตัวแทนของพม่า กัมพูชา ลาว มลายาและเวียดนามใต้ที่เดินทางมาร่วมแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ที่ญี่ปุ่นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1958 โดยทุกชาติเห็นพ้องกันว่าควรจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติในภูมิภาคโดยหมุนเวียนไปยังนครหลวงของแต่ละประเทศ และมีข้อตกลงเบื้องต้น อาทิ ให้มีระเบียบการแข่งขันและกติกาใกล้เคียงกับเอเชียนเกมส์ และต้องตั้งคณะกรรมการของแต่ละชาติชาติละไม่เกิน 3 คนเข้าเป็นกรรมการดำเนินการ รวมทั้งต้องจัดให้มีพิธีเปิดและปิดการแข่งขัน เป็นต้น โดยที่การแข่งขันกีฬารายการนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญ คือ “...1. เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์มิตรระหว่างเพื่อนบ้านทั้ง 6 ให้มีความกระชับสนิทสนมยิ่งขึ้น เพราะการกีฬาเป็นสื่อเชื่อมสัมพันธ์มิตรที่ดีที่สุดอย่างหนึ่ง 2. เพื่อจะได้ปรับปรุงการกีฬาและเพาะนักกีฬาของเราให้ดียิ่งขึ้น...” [7] ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าบรรดาชาติสมาชิกผู้ก่อตั้งกีฬาเซียพเกมส์มองว่าการแข่งขันกีฬารายการนี้เป็นหนึ่งในกลไกหรือพื้นที่สำคัญที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศโดยเฉพาะในประเทศที่ตั้งอยู่บริเวณแผ่นดินใหญ่ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีได้ปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์

หลังจากชาติสมาชิกผู้ก่อตั้งกีฬาเซียพเกมส์ได้หารือจนได้ข้อสรุปเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ แล้ว จึงได้มีการจึงนามาสู่การจัดกีฬาเซียพเกมส์ครั้งแรกขึ้นที่ประเทศไทยเมื่อ ค.ศ.1959 และมีกำหนดจัดการแข่งขันทุก 2 ปีต่อหนึ่งครั้ง โดยมีการหมุนเวียนประเทศเจ้าภาพไปตามลำดับตัวอักษรของประเทศสมาชิก กำหนดของกีฬาเซียพเกมส์จึงสะท้อนว่าการแข่งขันกีฬารายการนี้มิได้มีความมุ่งหมายในด้านการกีฬาเท่านั้น หากยังมีความสัมพันธ์กับบรรยากาศทางการเมืองระหว่างประเทศในภูมิภาคในช่วงเวลาดังกล่าวอย่างใกล้ชิดเช่นกัน เพราะการแข่งขันกีฬารายการนี้เกิดขึ้นภายใต้บริบทสงครามเย็นที่ประเทศต่าง ๆ พยายามสร้างแนวร่วมในฝ่ายของตนผ่านกิจกรรมความร่วมมือหลายรูปแบบ ตั้งแต่องค์กรด้านการทหาร ความมั่นคง เศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการรวมกลุ่มแบ่งขั้วในด้านการกีฬาด้วยนั่นเอง

กีฬาเพื่อสลายความขัดแย้งและสร้างความสมานฉันท์ทางเชื้อชาติ: มาเลเซียกับการเป็นเจ้าภาพกีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1965 และค.ศ.1971

รัฐบาลมาเลเซียได้รับสิทธิ์เป็นเจ้าภาพกีฬาเซียพเกมส์เป็นครั้งแรกในการแข่งขันกีฬาเซียพเกมส์ครั้งที่ 3 ค.ศ.1965 โดยเดิมทีคณะกรรมการจัดการกีฬาเซียพเกมส์กำหนดให้กัมพูชาเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเซียพเกมส์ครั้งนี้ แต่กัมพูชาประกาศสละสิทธิ์ดังกล่าว ขณะที่ลาวซึ่งเป็นชาติที่มีลำดับตัวอักษร

ถัดไปแม้ว่าไม่พร้อมจัดการแข่งขันกีฬาเซี่ยพเกมส์ครั้งนี้เช่นกัน [8] ภาวะดังกล่าวทำให้มาเลเซียต้องเลื่อนขึ้นมารับเป็นเจ้าภาพกีฬาเซี่ยพเกมส์ครั้งนั้น แต่เนื่องจากรัฐบาลมาเลเซียไม่ได้วางแผนไว้สำหรับการจัดการแข่งขันกีฬาเซี่ยพเกมส์ในปีดังกล่าวมาก่อนจึงทำให้มาเลเซียขอเลื่อนจัดการแข่งขันออกไปเป็นค.ศ.1965 และต่อมามาลาเซียยังได้รับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งกีฬาเซี่ยพเกมส์อีกครั้งหนึ่งในค.ศ.1971

ในช่วงเวลาที่มาเลเซียรับเป็นเจ้าภาพกีฬาเซี่ยพเกมส์ทั้งสองครั้งนั้น ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กำลังเผชิญหน้ากับความขัดแย้งขั้นรุนแรงจากภาวะสงครามเย็น โดยเฉพาะเมื่อสงครามเวียดนามทวีความรุนแรงมากขึ้น พร้อม ๆ กับที่หลายประเทศในภูมิภาคมีสงครามกลางเมืองระหว่างผู้คนที่ถืออุดมการณ์ทางการเมืองต่างกัน เช่นเดียวกับมาเลเซียที่มีปัญหาสงครามกลางเมืองในลักษณะดังกล่าวมาตั้งแต่ช่วงที่สงครามโลกครั้งที่ 2 เพิ่งสิ้นสุดลงในช่วงครึ่งหลังของทศวรรษ 1940 โดยในเวลาดังกล่าวพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา (Malayan Communist Party: MCP) เริ่มขยายอิทธิพลทางการเมืองและการเคลื่อนไหวของกองกำลังติดอาวุธเพื่อเรียกร้องอำนาจอิสระจากเจ้าอาณานิคม ทำให้รัฐบาลอาณานิคมอังกฤษต้องประกาศ “พระราชกฤษฎีกาภาวะฉุกเฉิน” (Emergency Regulations Ordinance : ERO) เมื่อ 18 มิถุนายน ค.ศ.1948 เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีอำนาจเต็มในการกิจปราบปรามขบวนการคอมมิวนิสต์ [9] และแม้ว่าต่อมามลายาได้รับเอกราชจากอังกฤษใน ค.ศ.1957 แต่รัฐบาลมลายายังคงสถานะดังกล่าวไว้จนกระทั่งขบวนการคอมมิวนิสต์เริ่มล่าถอยไปสร้างฐานที่มั่นในบริเวณชายแดนไทย-มาเลเซียจึงทำให้รัฐบาลมลายาประกาศยกเลิกภาวะฉุกเฉินเมื่อ ค.ศ.1960

นอกจากความขัดแย้งทางการเมืองจากบริบทสงครามเย็นแล้ว ภายในมาเลเซียขณะนั้นยังมีปัญหาความแตกต่างทางเชื้อชาติของประชากรในประเทศ โดยเฉพาะระหว่างชาวมลายูพื้นเมืองกับชาวจีนที่เจ้าอาณานิคมอังกฤษสนับสนุนให้เข้ามาตั้งถิ่นฐานในดินแดนแห่งนี้เพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจในเวลาดังกล่าว โดยรัฐบาลอาณานิคมปกครองกลุ่มเชื้อชาติเหล่านี้ด้วยการ “แบ่งแยกแล้วปกครอง” ให้กลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ ทำหน้าที่แตกต่างกันและติดต่อกันผ่านกลไกของระบบอาณานิคมเท่านั้น ลักษณะเช่นนี้ทำให้กลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ ที่มีภาษา ศาสนา ความเชื่อ ค่านิยม วิถีชีวิต ประเพณีต่าง ๆ แม้กระทั่งรูปแบบการดำเนินงานทางเศรษฐกิจแตกต่างกันจึงไม่เคยผสมผสานเข้าหากันได้อย่างจริงจัง [10] ต่อมาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเชื้อชาติเหล่านี้ยิ่งเลวร้ายลงเมื่อชาวมลายูส่วนใหญ่เลื่อมใสระบอบกษัตริย์และมีความสัมพันธ์อันดีกับเจ้าอาณานิคม ขณะที่ชาวจีนบางส่วนเลื่อมใสลัทธิคอมมิวนิสต์และกลายเป็นผู้นำของขบวนการดังกล่าวในมลายา และเมื่อรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ที่ปักกิ่งเป็นผู้สนับสนุนงบประมาณ อาวุธ และเป็นแนวหลังที่ปลอดภัยแก่สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมาลายาจึงทำให้รัฐบาลมลายา/มาเลเซียต้องเฝ้าระวังมิให้ชาวจีนในดินแดนแห่งนี้สนับสนุนการเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา [11] ความสัมพันธ์ระหว่างคนสองเชื้อชาตินี้ในดินแดนดังกล่าวในขณะนั้นจึงไม่เคยราบรื่นและไว้วางใจต่อกันอย่างแท้จริง

ความแตกต่างระหว่างชาวมลายูกับชาวจีนในมลายายังนำมาสู่ความขัดแย้งที่รุนแรงอย่างน้อยอีก 2 ครั้ง คือ เมื่อสิงคโปร์ซึ่งมีประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวจีนขอแยกตัวออกจากมาเลเซียไปตั้งประเทศใหม่เมื่อ ค.ศ.1965 และอีกครั้งหนึ่งในช่วงการเลือกตั้งทั่วไปของมาเลเซียในค.ศ.1969 เมื่อพรรคการเมืองของชาวมลายูและชาวจีนต่างนำประเด็นเรื่องเชื้อชาติมาหาเสียงจนนำไปสู่การปลุกเร้าความเกลียดชังทางเชื้อชาติ [12] ต่อมาผู้สนับสนุนของทั้งสองฝ่ายออกมาเดินขบวนตามท้องถนน เพื่อแสดงความยินดีกับพรรคการเมืองของตนที่ได้รับการเลือกตั้งจนมีการยั่วยุระหว่างสองฝ่ายที่ก่อให้เกิดการปะทะและเหตุจลาจลที่ลุกลามสร้างความเสียหายอย่างรุนแรงไปทั่วประเทศ ดังที่รัฐบาลมาเลเซียระบุว่ามิใช่เสียชีวิต 196 ราย ถูกจับกุม

9,143 คน บ้านเรือนไฟฟ้าใหม่ 753 หลัง ยานพาหนะไฟฟ้าใหม่ 211 คัน [13] จนรัฐบาลมาเลเซียต้องประกาศภาวะฉุกเฉิน เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว และยังมีผลให้ตunku อับดุล ราห์มาน (Tunku Abdul Rahman) “บิดาแห่งเอกราชของมาลายา” ต้องลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในช่วงกลางค.ศ.1970 โดยภายหลังอดีตนายกรัฐมนตรีรายนี้อธิบายว่า เหตุการณ์ครั้งนั้นมีสาเหตุจากการปลุกระดมและสร้างเหตุการณ์ของชาวจีนหัวรุนแรงในมาเลเซียผู้นิยม ลัทธิคอมมิวนิสต์ และได้รับการสนับสนุนจากนายกรัฐมนตรีลี กวน ยู (Lee Kuan Yew) แห่งสิงคโปร์ที่ปรารถนา การเป็นผู้นำและต้องการให้ทุกอย่างตกอยู่ในมือคนจีน [14] ขณะที่นักวิชาการชาวจีนยุคหลังมองว่าเหตุการณ์นี้ เกิดขึ้นจากการที่แกนนำระดับรองในพรรคคอมมิวนิสต์ของชาวมลายูโดยเฉพาะในจังหวัดที่มีนโยบายแข็งกร้าวเรื่องเชื้อชาติ วางแผนก่อความวุ่นวายขึ้นเพื่อต้องการขึ้นมาอำนาจแทนที่ตunku อับดุล ราห์มาน [15]

ด้วยเหตุที่มาเลเซียรับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีแพคเกมส์ค.ศ.1965 และค.ศ.1971 ขึ้น ภายใต้แรงท้าทายจากบริบทของสงครามเย็นและความขัดแย้งทางเชื้อชาติในประเทศนี้เองจึงทำให้ การแข่งขันกีฬาทั้งสองครั้งดังกล่าวไม่อาจปลอดไปจากบริบทดังกล่าวไปได้ ขณะเดียวกันเงื่อนไขจากดังกล่าว จึงทำให้รัฐบาลมาเลเซียใช้การเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีแพคเกมส์ทั้งสองครั้งข้างต้นเพื่อสนองตอบต่อ บริบททางการเมืองและการต่างประเทศของตนในเวลาดังกล่าวเช่นกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่ารัฐบาลมาเลเซีย ในฐานะเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาดังกล่าวทั้งสองครั้งมิได้ใช้การแข่งขันกีฬารายการนี้เพื่อสะท้อนถึงความขัดแย้ง จากภาวะสงครามเย็นในภูมิภาคมากเท่าที่งานวิชาการก่อนหน้านี้เคยระบุไว้ หากแต่เห็นได้ว่ารัฐบาลมาเลเซีย ใช้การแข่งขันกีฬารายการดังกล่าวเพื่อนำเสนออุดมการณ์เรื่องการสลายความขัดแย้งทางการเมืองและ การสร้างเอกภาพทางเชื้อชาติภายในประเทศเป็นประเด็นสำคัญ เริ่มตั้งแต่ที่คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งมาเลเซีย เรียกร้องให้สิงคโปร์ส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันร่วมกันในนามประเทศมาเลเซียที่เป็นหนึ่งเดียวกันในกีฬาซีแพคเกมส์ ค.ศ.1965 แต่ต่อมาสิงคโปร์ปฏิเสธข้อเรียกร้องดังกล่าวและขอส่งนักกีฬาของตนเองเข้าร่วมแข่งขันกีฬาซีแพคเกมส์ ครั้งนั้นในนามของตนเอง [16] อย่างไรก็ตามตunku ราซัค (Tun Abdul Razak) รองนายกรัฐมนตรีมาเลเซีย ในฐานะประธานคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งมาเลเซียและประธานจัดการแข่งขันกีฬาซีแพคเกมส์ครั้งนั้นกล่าวใน เดือนกันยายน ค.ศ.1965 หนึ่งเดือนหลังการแยกประเทศของสิงคโปร์ว่ามาเลเซียยังคงต้องรับหน้าที่เจ้าภาพ จัดการแข่งขันกีฬารั้งนี้แม้ว่าประเทศกำลังเผชิญหน้าอยู่กับภาวะวิกฤตก็ตาม และเรียกร้องให้ภาคเอกชนในมาเลเซีย ร่วมบริจาคเพื่อจัดการแข่งขัน เพราะคาดว่าจะการจัดการแข่งขันครั้งนี้ใช้เงินราว 1.75 ล้านเหรียญ และรัฐบาลสนับสนุน งบประมาณ 1 ล้านเหรียญ ส่วนที่เหลือมาจากการจัดการทางธุรกิจ เช่น การจำหน่ายบัตรเข้าชมการแข่งขัน และการสนับสนุนงบประมาณจากภาคเอกชนในมาเลเซีย [17]

นอกจากนี้รัฐบาลมาเลเซียยังพยายามใช้กิจกรรมต่าง ๆ ของกีฬาซีแพคเกมส์ ค.ศ.1965 เพื่อแสดงออกถึง การสร้างความสมานฉันท์ระหว่างเชื้อชาติต่าง ๆ ในประเทศอย่างชัดเจน อาทิ การทำพิธีจุดคบเพลิงสำหรับการแข่งขัน ที่รัฐสภามาเลเซีย โดยมีหญิงสาวแต่งกายตามเชื้อชาติมลายู จีน อินเดีย ยืนรายล้อมฐานจุดไฟปฐมฤกษ์ราวกับเป็น “ผู้พิทักษ์” (Guardian) บริเวณดังกล่าวเพื่อเตรียมรอรับและร่วมดำเนินการจัดส่งคบไฟไปยังสนามกีฬาที่ใช้ ทำการแข่งขัน [18] จากนั้นตunku อับดุล ราห์มาน นายกรัฐมนตรีมาเลเซียเป็นผู้ส่งคบไฟให้ตัวแทนนักกีฬาและนักเรียน จากหลากหลายเชื้อชาติในมาเลเซียวิ่งนำคบเพลิงไปยังสนามกีฬาเอกราชแห่งมาเลเซียซึ่งเป็นสถานที่จัดพิธีเปิด การแข่งขัน [19] โดยนักกีฬาคนแรกที่รับคบไฟจากตunku อับดุล ราห์มาน คือ ลิม กี ฟง (Lim Kee Fong) นักกีฬา แบดมินตันชาวมลายูเชื้อสายจีนคนแรกที่ชนะการแข่งขันแบดมินตันรายการโธมัส คัพ (Thomas Cup) [20] ซึ่งเป็นการแข่งขันแบดมินตันรายการสำคัญของโลก ขณะที่ตunku ราซัคในฐานะประธานจัดการแข่งขัน

กีฬาเซปักกอล์ฟครั้งนั้นกล่าวรายงานการจัดการแข่งขันต่อยังดีเปอร์ตวนอากง (Yang di Pertuan Agong) ประมุขของมาเลเซียในฐานะประธานในพิธีรวมทั้งต่อประชาชนหลายหมื่นรายที่เข้าชมพิธีดังกล่าวในสนามกีฬาแห่งเอกราช (Merdeka Stadium) ของมาเลเซีย โดยมีความตอนหนึ่งว่าไม่มียกกีฬาคนใดที่เข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ต้องรู้สึกถึงการแบ่งแยกทางเชื้อชาติและชนชั้น เพราะพวกเขาล้วนได้รับเลือกมาด้วยความสามารถ [21] การที่ต้นอับดุล ราซัค ผู้นำระดับสูงในรัฐบาลมาเลเซียในขณะนั้นได้กล่าวถึงเรื่อง “เชื้อชาติ” และ “ชนชั้น” พร้อมกันในพิธีเปิดการแข่งขันกีฬาเซปักกอล์ฟครั้งนี้ได้เป็นเพียงโวหารที่สวยงามปลุกใจนักกีฬาและผู้ชมพิธีเปิดการแข่งขันดังกล่าวเท่านั้น แต่ท่าทีเช่นนี้ของหนึ่งในผู้นำระดับสูงของรัฐบาลมาเลเซียในเวลาดังกล่าวย่อมสะท้อนให้เห็นถึงความกังวลของรัฐบาลมาเลเซียที่มีต่อประเด็นปัญหาความขัดแย้งทางเชื้อชาติและความขัดแย้งทางชนชั้นอันเป็นอุดมการณ์ของขบวนการคอมมิวนิสต์ที่กำลังเกิดขึ้นในมาเลเซียไปพร้อม ๆ กัน

ขณะที่การจัดการแข่งขันกีฬาเซปักกอล์ฟ ค.ศ.1971 เกิดขึ้นหลังการจลาจลทางเชื้อชาติครั้งใหญ่ในมาเลเซีย ราวสองปี แต่ความกังวลของรัฐบาลมาเลเซียต่อเหตุการณ์ครั้งนั้นยังคงทิ้งร่องรอยไว้ในการแข่งขันกีฬาเซปักกอล์ฟ ครั้งดังกล่าว โดยเฉพาะเมื่อคณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาครั้งดังกล่าวพยายามใช้สิ่งพิมพ์ประชาสัมพันธ์กีฬาเซปักกอล์ฟครั้งนั้นอธิบายให้ผู้เข้าร่วมหรือเข้าชมการแข่งขันครั้งนั้นเข้าใจว่าในรอบหลายปีที่ผ่านมาเลเซียต้องเผชิญหน้ากับแรงทำลายจากความหลากหลายทางเชื้อชาติซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญในการสร้างชาติใหม่และความเป็นเอกภาพในหมู่ประชาชน [22] และใช้เอกสารประชาสัมพันธ์การแข่งขันกีฬาครั้งนี้เสนอภาพความสมานฉันท์ทางเชื้อชาติภายในมาเลเซียโดยการบรรยายถึงกัวลาลัมเปอร์ เมืองหลวงของมาเลเซียซึ่งเป็นสถานที่จัดการแข่งขันกีฬาเซปักกอล์ฟครั้งนี้ว่า “...ทุกสิ่งที่พบในเอเชียจะพบได้ที่กัวลาลัมเปอร์ พบได้ในวิถีชีวิตและการผสมผสานในชุมชนของกัวลาลัมเปอร์ กัวลาลัมเปอร์... มีทั้งตึกสูงเสียดฟ้า หอคอยสุเหร่าแบบมัวร์ หลังคาบ้านแบบมินันังกะเบา เจดีย์แบบจีน ชุมประตูปแบบอินเดีย... ผู้คนหลากหลายรูปร่างหน้าตา จากหลากหลายรากเหง้าบรรพบุรุษที่แตกต่างกัน แต่อาศัยอยู่ร่วมกัน...” [23] กระบวนการดังกล่าวจึงสะท้อนถึงการนำเสนอภาพความเป็นเอกภาพของสังคมมาเลเซียสู่สายตาผู้ชมกีฬาทั้งที่เป็นชาวมาเลเซียและชาวต่างชาติไปพร้อม ๆ กันได้เป็นอย่างดี

จากรูปแบบการจัดการแข่งขันกีฬาเซปักกอล์ฟ ค.ศ.1965 และ ค.ศ.1971 สะท้อนให้เห็นว่าทางการมาเลเซียซึ่งเป็นผู้สนับสนุนสำคัญต่อการจัดการแข่งขันดังกล่าวมิได้ใช้การแข่งขันกีฬารายการนี้เพื่อปลุกเร้าหรือสร้างความขัดแย้งทางอุดมการณ์ทางการเมืองในภูมิภาคซึ่งเป็นลักษณะที่การแข่งขันกีฬาหลายรายการที่จัดขึ้นภายใต้บริบทของสงครามเย็นนิยมทำเช่นนั้น แต่รัฐบาลมาเลเซียกลับใช้กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาดังกล่าวเป็นพื้นที่ลดความขัดแย้งและสร้างความสมานฉันท์ระหว่างกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ ในประเทศ แนวทางเช่นนี้อาจเป็นผลที่มาจากที่รัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญกับปัญหาความขัดแย้งในประเทศมากกว่าปัญหาความขัดแย้งในระดับภูมิภาคเนื่องจากพรมแดนของมาเลเซียมิได้ติดกับพื้นที่สงครามขนาดใหญ่โดยเฉพาะสงครามเวียดนามและพื้นที่ข้างเคียงซึ่งแตกต่างจากกรณีของประเทศไทยซึ่งมีพรมแดนใกล้ชิดกับสมรภูมิและเกี่ยวข้องกับสงครามดังกล่าวอย่างใกล้ชิดจึงทำให้รัฐบาลไทยใช้การเป็นเจ้าภาพกีฬาซีเกมส์เพื่อนำเสนออุดมการณ์และปฏิบัติการทางการเมืองที่สอดคล้องกับภาวะสงครามเย็นในภูมิภาคมากกว่ามาเลเซีย ขณะเดียวกันก็เป็นไปได้ว่าการที่ไม่มีชาติคอมมิวนิสต์เข้าร่วมแข่งขันกีฬาเซปักกอล์ฟจึงทำให้ชาติเจ้าภาพหรือผู้เข้าร่วมแข่งขันไม่จำเป็นต้องใช้กีฬารายการนี้เป็นพื้นที่เพื่อโฆษณาชวนเชื่อหรือแสดงปฏิบัติการทางการเมืองมากนักซึ่งต่างจากกรณีของกีฬาโอลิมปิกหรือเอเชียนเกมส์ที่มีนักกีฬาจากชาติคู่ขัดแย้งในช่วงสงครามเย็นมาเผชิญหน้ากันในสนามแข่งขัน

กีฬาเพื่อสร้างความมั่นคงและสันติภาพในภูมิภาค: มาเลเซียกับการเป็นเจ้าภาพกีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1977 และ ค.ศ.1989

เมื่อเข้าสู่กลางทศวรรษ 1970 สถานการณ์ทางการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีความผันผวนอย่างรุนแรง นับตั้งแต่การที่รัฐบาลสหรัฐฯ เริ่มถอนกำลังทหารออกจากเวียดนาม ก่อนที่ขบวนการคอมมิวนิสต์ในกัมพูชา ลาว และเวียดนามสามารถยึดอำนาจรัฐในประเทศของตนได้อย่างเด็ดขาดในช่วงกลาง ค.ศ.1975 พร้อม ๆ กับที่รัฐบาลสหรัฐฯ เตรียมถอนทหารออกจากฐานทัพในไทยซึ่งทำให้อิทธิพลทางการเมืองของชาติตะวันตกในภูมิภาคนี้ต้องลดลงเป็นครั้งแรกในหลายทศวรรษ [24] ภาวะดังกล่าวส่งผลกระทบต่อความมั่นคงในภูมิภาคจนกระทั่งสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน (Association of Southeast Asian Nations: ASEAN) อันเป็นความร่วมมือของกลุ่มประเทศชั่วคราวประชาธิปไตยในภูมิภาคต้องจัดประชุมสุดยอดผู้นำของชาติสมาชิกขึ้นเป็นครั้งแรกอย่างเร่งด่วนในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1976 เพื่อหารือถึงสถานการณ์ดังกล่าว ต่อมาสถานการณ์ความมั่นคงในภูมิภาคนี้ยังสั่นคลอนขึ้นในช่วงปลายทศวรรษดังกล่าวเมื่อรัฐบาลเขมรแดง (Khmer Rouge) ที่ครองอำนาจในกัมพูชาในช่วง ค.ศ. 1975 -1979 ได้สังหารประชาชนจำนวนมากในประเทศอย่างเหี้ยมโหด ขณะที่รัฐบาลเวียดนามใช้ข้ออ้างดังกล่าวส่งกองกำลังทหารเข้าแทรกแซงสถานการณ์ในกัมพูชาและสนับสนุนการก่อตั้งรัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนกัมพูชา (People's Republic of Kampuchea: PRK) หรือที่รู้จักว่ารัฐบาลเฮงซัมรินขึ้น ขณะที่กองกำลังเขมรแดงล่าถอยไปตั้งฐานที่มั่นบริเวณชายแดนไทย-กัมพูชาและสร้างความร่วมมือกับเจ้านโรดม สีหนุ (Norodom Sihanouk) อดีตกษัตริย์กัมพูชาก่อตั้งแนวร่วมรัฐบาลผสมกัมพูชาประชาธิปไตย (Coalition Government of Democratic Kampuchea) ขึ้น ทำให้กัมพูชายังคงมีความวุ่นวายทางการเมืองและสงครามกลางเมืองระหว่างหลายฝ่ายต่อมายิ่งกว่านั้นเมื่อภายในโลกคอมมิวนิสต์เกิดความขัดแย้งที่รุนแรงระหว่างสหภาพโซเวียตกับจีนขึ้นในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน ทำให้รัฐบาลจีนซึ่งเป็นผู้สนับสนุนรายสำคัญของเขมรแดงไม่พอใจการกระทำเวียดนามที่อยู่ใต้การสนับสนุนของสหภาพโซเวียต รัฐบาลจีนปักกิ่งจึงส่งกองทัพของตนมาทำสงครามกับเวียดนามจึงนำมาสู่ “สงครามจีน-เวียดนาม” (Sino-Vietnamese War) หรือที่เป็นที่รู้จักกันในชื่อ “สงครามสังซอน” จากฝ่ายจีนเมื่อ ค.ศ.1979 สถานการณ์เหล่านี้ทำให้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตกอยู่ในภาวะที่คุกรุ่นด้วยไฟสงครามและปัญหาเรื่องความมั่นคงต่อมาอีกกว่าหนึ่งทศวรรษ

ความพลิกผันทางการเมืองและความมั่นคงในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตั้งแต่กลางทศวรรษ 1970 ส่งผลกระทบสำคัญต่อกีฬาเซี่ยงเกมส์เมื่อเวียดนาม กัมพูชาและลาวซึ่งเปลี่ยนระบอบการปกครองเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ตัดสินใจ ไม่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซี่ยงเกมส์ ค.ศ.1975 ที่ประเทศไทย ทำให้คณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาเซี่ยงเกมส์หารือกันว่าควรเชิญฟิลิปปินส์ อินโดนีเซียซึ่งเคยเป็นเจ้าภาพจัดเอเชียนเกมส์มาก่อนเข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิกกีฬาเซี่ยงเกมส์ แต่กระนั้นก็ไม่สามารถดำเนินการแนวทางข้างต้นได้ทันการแข่งขันครั้งดังกล่าว [25] อย่างไรก็ตามกระบวนการดังกล่าวได้ดำเนินการต่อมาจนแล้วเสร็จ และได้เปลี่ยนชื่อการแข่งขันกีฬารายการนี้เป็น “กีฬาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” หรือ “ซีเกมส์” (Southeast Asian Games: SEA Games) ทำให้กีฬาเซี่ยงเกมส์สิ้นสุดลงตั้งแต่นั้นมา [26] แต่เพื่อให้การแข่งขันกีฬารายการนี้ยังคงรักษาความสืบเนื่องจากกีฬาเซี่ยงเกมส์จึงยังคงนับจำนวนครั้งของการแข่งขันต่อเนื่องจากกีฬาเซี่ยงเกมส์ โดยให้การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ที่จัดขึ้นในค.ศ.1977 เป็นกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 9 จากนั้นเป็นต้นมากีฬาซีเกมส์ที่ก่อตั้งขึ้นใหม่จึงเป็นการแข่งขันกีฬาที่เกี่ยวข้องกับผู้คนในภูมิภาคแห่งนี้มากขึ้น เพราะการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 9

นี้ได้เชิญบรูไนซึ่งแม้ยังเป็นอาณานิคมของอังกฤษแต่เริ่มได้รับอำนาจตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ รวมถึงอินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์เข้าร่วมการแข่งขันเป็นครั้งแรก [27] กระบวนการดังกล่าวทำให้กีฬารายการนี้ขยายขอบเขตชาติสมาชิกที่เข้าร่วมการแข่งขันออกไปครอบคลุมทั้งภูมิภาคมากขึ้น เพราะเดิมทีกีฬาเซียวเกมส์จำกัดสมาชิกที่เข้าร่วมแข่งขันไว้เพียงชาติที่มีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์อยู่ในบริเวณภาคพื้นทวีปหรือคาบสมุทรเท่านั้น ลักษณะเช่นนี้จึงมีส่วนสร้างสำนึกเรื่องภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แก่ชาติที่เข้าร่วมการแข่งขันให้ชัดเจนขึ้นอีกทางหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม เมื่ออย่างเข้าสู่ทศวรรษที่ 1980 สถานการณ์ด้านการเมืองและความมั่นคงทั่วโลกและมาเลเซียได้พลิกผันอีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะเมื่อสหภาพโซเวียตประกาศนโยบายกลาสโนสท์-เปเรสตรอยก้า (Glasnost-Perestroika) ในช่วงกลางทศวรรษดังกล่าวซึ่งนำมาสู่การเปิดกว้างและเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ ตลอดจนนโยบายการต่างประเทศของสหภาพโซเวียตอย่างลึกซึ้ง รวมทั้งมีการประชุมสุดยอดผู้นำระหว่างสหรัฐฯ กับสหภาพโซเวียตหลายครั้งที่ทำให้ความขัดแย้งระหว่างสองฝ่ายเจือจางลง [28] ขณะที่จีนที่เริ่มนโยบายเปิดประเทศมาตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1970 ก็เร่งฟื้นฟูเศรษฐกิจและมีท่าทีเป็นมิตรกับนานาชาติมากขึ้น ทั้งยังลดการสนับสนุนขบวนการคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ลง เช่นเดียวกับรัฐบาลเวียดนาม ในช่วงกลางทศวรรษ 1980 ที่ลดท่าทีแข็งกร้าวกับประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งยังเริ่มเข้าสู่กระบวนการแก้ปัญหาการยึดครองกัมพูชา รวมถึงนำเสนอสนธิสัญญาปฏิรูปทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่รู้จักกันในชื่อ นโยบาย Doi Moi ซึ่งเปิดกว้างและเชื่อมโยงเศรษฐกิจเวียดนามเข้ากับเศรษฐกิจโลก [29] บรรยากาศเช่นนี้ทำให้ความขัดแย้งระหว่างประเทศในยุคสงครามเย็นลดความรุนแรงลง

ขณะที่บริบททางการเมืองและการต่างประเทศของมาเลเซีย นับตั้งแต่เมื่อนายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด (Mahathir Mohamad) เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมาเลเซียในช่วงต้นทศวรรษ 1980 ก็มีพัฒนาการไปในทางที่ดีและมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเมื่อนายกรัฐมนตรีผู้นี้สามารถกุมอำนาจทางการเมืองและการบริหารทั้งภายในพรรคและระดับรัฐบาลได้อย่างมั่นคงในช่วงปลายทศวรรษดังกล่าวทำให้เขาสามารถผลักดันโครงการพัฒนาต่างๆ ของรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ขณะเดียวกันมาเลเซียในขณะนั้นก็มีบทบาทและความสำคัญในเวทีต่างประเทศมากขึ้น อาทิ การได้รับเลือกให้เป็นมาเลเซียเป็นสมาชิกประเภทไม่ถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงของสหประชาชาติใน ค.ศ.1989 และการได้รับเลือกจากเครือจักรภพให้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมผู้นำชาติในเครือจักรภพ (Commonwealth Heads of Government Meeting) ที่มีผู้นำจากชาติสมาชิกถึง 49 ชาติเข้าร่วมประชุมที่กัวลาลัมเปอร์ในเดือนตุลาคม ค.ศ.1989 [30] นอกจากนั้นมาเลเซียยังมีความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศคอมมิวนิสต์มากขึ้น โดยเฉพาะการพัฒนาความสัมพันธ์กับจีนจนทำให้รัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ที่ปักกิ่งค่อยๆ ลดความช่วยเหลือที่มีต่อพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายาอันนำไปสู่กระบวนการเจรจาสันติภาพกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายาเพื่อยุติความขัดแย้งระหว่างทั้งสองฝ่ายที่มีมายาวนานในช่วงกลางปี ค.ศ.1989 และที่สุดทั้งสองฝ่ายได้ลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพอันนำมาสู่การวางอาวุธของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายา เมื่อ 2 ธันวาคม ค.ศ.1989 ทำให้การต่อสู้ที่ยาวนานกว่า 4 ทศวรรษยุติลงในที่สุด [31]

ภายใต้บริบทด้านการเมืองและการต่างประเทศทั้งระดับสากลและภายในประเทศมาเลเซียที่เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น ทำให้มาเลเซียที่ได้รับสิทธิ์เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ใน ค.ศ.1989 เห็นความสำคัญของการใช้การแข่งขันกีฬาดังกล่าวเพื่อสร้างบรรยากาศความเป็นมิตรในภูมิภาคมากขึ้น โดยคณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ของมาเลเซียได้เชิญบุคคลหลายฝ่ายมาร่วมประชุมให้ข้อคิดเห็น

เพื่อกำหนดทิศทางของกีฬาซีเกมส์ครั้งดังกล่าว อาทิจ การเจียดาโต๊ะ ฮัจยี โมฮัมหมัด นาจีบ บิน ตุน ฮัจยี อับดุล ราซัค (Dato Sri Haji Mohd Najib bin Tun Abdul Razak) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมของมาเลเซีย ในขณะนั้นมาให้ออกความคิดเห็นด้านความมั่นคงแก่คณะกรรมการจัดการแข่งขัน โดยรัฐมนตรีผู้นี้แสดงความคิดเห็น ต่อความสำคัญของการจัดการแข่งขันกีฬาในภูมิภาคครั้งนี้ว่า “...ประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่ากีฬาเป็น เครื่องมือในการสร้างความขัดแย้ง ซึ่งช่วยลดงบประมาณในการซื้ออาวุธ...ลักษณะเช่นนี้ช่วยแก้ไขความขัดแย้ง ระหว่างจีนกับเวียดนาม ไทยกับเวียดนาม และไทยกับลาว ดังนั้นประเทศในแถบนี้จึงควรหันกลับมาร่วมมือกัน โดยเฉพาะในด้านการกีฬา...ซึ่งอาจมีการจัดตั้งศูนย์กีฬาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่สนับสนุนในทุกชาติสมาชิก ทำงานวิจัยด้านกีฬา...และฝึกฝนทักษะของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ตลอดจนผู้บริหารองค์การกีฬาร่วมกัน” [32] ขณะที่ ดาโต ฮัมซะห์ บิน ฮัจยี อาบู ซามะห์ (Dato Hamzah bin Haji Abu Samah) ประธานคณะกรรมการโอลิมปิก แห่งมาเลเซียที่เข้าร่วมสมมนครครั้งนี้ย้ำว่าการที่ผู้นำทางการเมืองการปกครองในประเทศเป็นผู้มีบทบาท ในการจัดกีฬาซีเกมส์จึงทำให้การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลต่อรัฐบาลเป็นไปได้ด้วยดี และสามารถ ประสบความสำเร็จในการสร้างมิตรภาพและความเข้าใจระหว่างผู้คนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ [33] ถ้อยแถลงของบุคคลสำคัญในวงการเมืองและการกีฬาของมาเลเซียเช่นนี้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลและ คณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ของมาเลเซียในเวลานั้นต้องการใช้กีฬาซีเกมส์เป็นกลไกหรือพื้นที่ ที่ฟื้นฟูความสัมพันธ์และการสร้างความร่วมมือระหว่างชาติต่าง ๆ ภายในภูมิภาคแห่งนี้ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ด้วยเงื่อนไขทางการเมืองและการต่างประเทศที่เปลี่ยนแปลงไปในช่วงปลายทศวรรษ 1980 โดยเฉพาะบรรยากาศที่ความขัดแย้งระหว่างประเทศอันเนื่องจากอิทธิพลของภาวะสงครามเย็นเริ่ม ผ่อนคลายตัวลงทำให้รัฐบาลมาเลเซียเจ้าภาพกีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1989 เชิญกัมพูชา ลาวและเวียดนามให้กลับมา ร่วมการแข่งขันกีฬารายการนี้อีกครั้งหนึ่ง หลังจากทั้งสามชาตินี้ถอนตัวออกจากการแข่งขันกีฬาในภูมิภาค ตั้งแต่การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1975 และต่อมาเวียดนามและลาวตอบรับคำเชิญดังกล่าวโดยส่งนักกีฬา เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1989 อย่างไรก็ตามในกรณีของกัมพูชานั้นกลายเป็นปัญหาว่า คณะผู้จัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์จะเชิญองค์กรใดหรือรัฐบาลชุดใดมาเป็นตัวแทนที่ขอธรรมของประเทศกัมพูชา เพราะในขณะที่มาเลเซียและสมาชิกเดิมของกีฬาซีเกมส์สนับสนุนแนวร่วมรัฐบาลผสมกัมพูชาประชาธิปไตย ที่นำโดยเจ้าสีหนุ แต่เวียดนามสนับสนุนรัฐบาลเฮงสัมรินจนทำให้เวียดนามมีท่าทีไม่พอใจต่อสถานการณ์ดังกล่าว ดังนั้นต่อมาเมื่อชาติสมาชิกซีเกมส์เดิมตัดสินใจเชิญตัวแทนจากแนวร่วมรัฐบาลผสมกัมพูชาเข้าร่วมการประชุม กีฬาซีเกมส์เพื่อเตรียมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งดังกล่าวจึงทำให้ตัวแทนของเวียดนามที่ไม่พอใจแนวทางดังกล่าว ตัดสินใจวอล์คเอาท์จากห้องประชุม จากปัญหาดังกล่าวทำให้คณะกรรมการซีเกมส์ต้องหาทางออกด้วยการ หารือกับคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (International Olympic Committee: IOC) ในประเด็นที่ว่าด้วยสถานะ ด้านการกีฬาของกัมพูชา [34] ซึ่งในที่สุดคณะกรรมการโอลิมปิกสากลได้ตัดสินใจว่ากัมพูชาไม่มีสิทธิ์ส่งนักกีฬา แข่งซีเกมส์ ค.ศ.1989 เพราะกัมพูชาซึ่งมีสงครามกลางเมืองมายาวนานไม่มีองค์กรด้านกีฬาภายในประเทศ ที่ได้รับการยอมรับจากคณะกรรมการโอลิมปิกสากล [35] การตัดสินใจเช่นนี้ของคณะกรรมการโอลิมปิกสากล จึงทำให้ความขัดแย้งดังกล่าวยุติลง

ถึงแม้ว่าการตัดสินใจของคณะกรรมการโอลิมปิกสากลทำให้กัมพูชาไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1989 แต่การที่เวียดนามสามารถเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งนั้นได้โดยไม่เกิดข้อขัดแย้งกับชาติอื่น ๆ เช่นเดียวกับลาวที่มีโอกาสหวนกลับมาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬารายการนี้อีกครั้งหนึ่งหลังเช่นกันจากถอนตัวออกไป

หลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครองไปสู่ระบอบคอมมิวนิสต์เมื่อ ค.ศ.1975 ก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1989 เป็นกีฬาซีเกมส์ที่ใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่มีการจัดการแข่งขันขึ้นมาเพราะมีประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เข้าร่วมแข่งขันถึง 9 ประเทศ [36] โดยขาดกัมพูชาเพียงประเทศเดียวเท่านั้น ดังนั้นแม้ว่าการริเริ่มจัดการแข่งขันซีเกมส์ ค.ศ.1989 อาจมีข้อขัดแย้งกันในเบื้องต้นในกรณีของตัวแทนชาตักัมพูชา แต่สิ่งเหล่านี้ก็แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลมาเลเซียพยายามใช้การแข่งขันกีฬารายการดังกล่าวเป็นกลไกในการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เคยเป็นคู่ขัดแย้งต่อกันในช่วงสงครามเย็นได้อย่างแนบชิดและมีประสิทธิภาพจนทำให้การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งนี้มีความหมายของการเป็นกีฬาสำหรับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยแท้จริงยิ่งขึ้น

จากความสำคัญของกีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1989 ที่เป็นการรวมชาติคู่ขัดแย้งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในยุคสงครามเย็นให้กลับมามีกิจกรรมด้านการกีฬาร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง อันเป็นจุดเริ่มต้นของความร่วมมืออื่นๆ ในภูมิภาคต่อไปในอนาคต จึงทำให้รัฐบาลมาเลเซียนำรูปแบบการบริหารจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติจากกีฬาโอลิมปิกที่ลอส แอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อ ค.ศ.1984 และกีฬาโอลิมปิกที่กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้ เมื่อ ค.ศ.1988 มาเป็นตัวอย่างในการจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งนี้ [37] โดยรัฐบาลมาเลเซียใช้งบประมาณจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งนี้เป็นเงินราว 12,000,000 ริงกิต โดยให้ความสำคัญกับพิธีเปิดและปิดที่ยิ่งใหญ่ มีการจัดแสดงดนตรีที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกีฬาโอลิมปิกทั้ง 2 ครั้งทั้งกล่าวมาข้างต้น รวมถึงปรับปรุงสนามกีฬานาขนาดใหญ่ การใช้โรงแรมขนาดใหญ่ 14 แห่งเป็นหมู่บ้านนักกีฬา การจัดทำระบบการรายงานและส่งข้อมูลข่าวสารข้ามประเทศในมาตรฐานระดับเดียวกับที่ใช้กีฬาโอลิมปิกและเอเชียนเกมส์ มีห้องแล็บถ่ายภาพถ่าย โดยมีนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันเป็นจำนวนมากถึง 3,101 คน เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง 1,247 คน [38]

สำหรับรัฐบาลมาเลเซียแล้ว กีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1989 ก็ได้ประสบความสำเร็จเพียงในแง่การบริหารจัดการด้านการแข่งขันกีฬาและการบริหารจัดการเชิงธุรกิจที่มีประสิทธิภาพเท่านั้น เพราะกีฬาซีเกมส์ครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นสำคัญที่ทำให้ประเทศที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองแตกต่างและขัดแย้งต่อกันอย่างยาวนานได้มีโอกาสหวนกลับมาสร้างมิตรต่อกันอีกครั้ง โดยเฉพาะการดึงเวียดนามที่มีแสนยานุภาพทางการทหารและความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสหภาพโซเวียตกลับเข้าร่วมการแข่งขันกีฬารายการนี้อีกครั้งหนึ่ง การสานสัมพันธ์ผ่านการกีฬาเช่นนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยทำให้ภายในภูมิภาคมีบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรและมีเสถียรภาพด้านความมั่นคงมากขึ้น ดังเห็นได้ว่าในเวลาต่อมาได้มีการเจรจาเพื่อให้เวียดนามถอนทหารออกจากกัมพูชา ตลอดจนการเจรจาสันติภาพและการฟื้นฟูประเทศกัมพูชาที่จะเกิดขึ้นในช่วงต้นทศวรรษต่อมาทำได้โดยง่ายขึ้น ภายใต้กระบวนการที่กีฬาซีเกมส์ครั้งนี้เปิดโอกาสให้ชาติที่เป็นคู่ขัดแย้งได้มีโอกาสสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันอีกครั้งหนึ่งทำให้รัฐบาลมาเลเซียในขณะนั้นมองว่าการเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งนี้เป็นหนึ่งในบทบาทสำคัญที่ทำให้มาเลเซียได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติมากขึ้น ดังที่ดาโต๊ะ อับง อู ปาการ์ มุสตาฟา (Datuk Abung Abu Bakar Mustapha) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหมของมาเลเซียกล่าวว่า ค.ศ.1989 เป็นปีที่มาเลเซียได้รับการยอมรับนับถือในระดับนานาชาติมากขึ้น โดยการเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์เป็นหนึ่งในบทบาทที่สำคัญเคียงคู่กับการมีสถานะสำคัญในสหประชาชาติ การเป็นเจ้าภาพการจัดประชุมเครือจักรภพ [37]

สรุปและอภิปรายผล

กีฬาเซี่ยพเกมส์/ซีเกมส์เกิดขึ้นโดยสัมพันธ์กับสถานการณ์ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในยุคสงครามเย็น เนื่องจากรัฐบาลของประเทศในภูมิภาคนี้ที่ต่อต้านคอมมิวนิสต์เป็นผู้ริเริ่มจัดการแข่งขันขึ้นโดยในระยะแรก กีฬารายการนี้ไม่เปิดโอกาสให้ชาติที่ปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคเข้าร่วมการแข่งขันแต่อย่างใด ในการนี้มาเลเซียเป็นชาติที่มีบทบาทก่อตั้งและเคยรับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬารายการนี้หลายครั้ง ในช่วงเวลาที่อยู่ภายใต้บริบทสงครามเย็น รวมทั้งใช้การจัดแข่งขันกีฬารายการนี้เป็นกลไกและพื้นที่ในการ นำเสนออุดมการณ์ทางการเมืองและการต่างประเทศของตนอยู่เสมอ แต่ถึงแม้ว่าการแข่งขันกีฬารายการนี้สัมพันธ์ กับบริบทของการเมืองและการต่างประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในยุคสงครามเย็นอย่างใกล้ชิด ทว่ารัฐบาลมาเลเซียในฐานะผู้ร่วมก่อตั้งและเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬารายการนี้หลายครั้งในยุคสงครามเย็น กลับมิได้ใช้สถานะดังกล่าวเพื่อปลูกเร้าหรือสนับสนุนความขัดแย้งระหว่างประเทศในภูมิภาค ยิ่งกว่านั้น มาเลเซีย ยังใช้การแข่งขันกีฬารายการนี้เป็นกลไกนำเสนออุดมการณ์ทางการเมืองและการต่างประเทศของตนเพื่อแก้ไข ปัญหาความขัดแย้งในประเทศและในภูมิภาค โดยในระยะแรกมาเลเซียใช้การแข่งขันกีฬาเซี่ยพเกมส์ ค.ศ.1965 และ ค.ศ.1971 เป็นส่วนหนึ่งในการแก้ปัญหาความขัดแย้งและสร้างความสมานฉันท์ระหว่างผู้คน เชื้อชาติต่างๆ ในประเทศ และต่อมาหลังจากค.ศ.1975 เมื่อขบวนการคอมมิวนิสต์สามารถยึดอำนาจรัฐในเวียดนาม ลาวและกัมพูชาได้สำเร็จ ทั้งยังมีสถานการณ์สู้รบในคาบสมุทรมอินโดจีนที่ขยายวงกว้างและมีชาติต่างๆ จากภายนอกภูมิภาคมาเกี่ยวข้องมากขึ้น รัฐบาลมาเลเซียยังใช้กีฬาซีเกมส์เพื่อเป็นกลไกหรือเป็นพื้นที่สร้างความสัมพันธ์อันดีและเพื่อสร้างเสถียรภาพด้านความมั่นคงในภูมิภาคโดยได้ริเริ่มเชิญบรูไน อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1977 และต่อมาเมื่อสถานการณ์ความขัดแย้งในยุคสงครามเย็น เริ่มคลี่คลายตัวลง รัฐบาลมาเลเซียจึงเชิญเวียดนามและลาวซึ่งปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ ให้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ค.ศ.1989 ซึ่งทำให้ภูมิภาคแห่งนี้เริ่มมีบรรยากาศแห่งความเป็นมิตร อันเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างสันติภาพในภูมิภาคขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

Reference

- [1] Rider, T. C. (2016). *Cold war games: Propaganda, the olympics and U.S. foreign policy*. University of Illinois Press.
- [2] Riordan, J. (2007). The impact of communism on sport. *Historical Social Research*, 32(1), 110-115.
- [3] Huebner, S. (2016). *Pan-Asian sports and the emergence of modern Asia 1913-1974*. NUS Press.
- [4] Creak, S. (2020). New regional order: Sport, cold war culture and the making of Southeast Asia. In R. Edelman & C Young (Eds.), *The whole world was watching: Sport in the cold war* (pp. 189-204). Stanford University Press.
- [5] Lim, Peng Han and Mohd Salleh Aman. (2016). The History of the South East Asian peninsular game, 1959 -1975. *The International Journal of History of Sport*, 33(5), 545 -568.
- [6] Hayase, S. (2020). Sports and nationalism in Southeast Asia: SEAP Games/Sea Games, 1959-2019. *Journal of Asia Pacific Studies*. (40), 1-25.

- [7] The SEAP Games Sport Organizing Committee. (1959). *Collection of stories and history of the first SEAP Games in Bangkok, 12–17 December 1959*. Government Lottery Printing Division.
- [8] The Organizing Council for The Third SEAP Games 1965. (1966). *Third SEAP games report*. The Organizing Council for The Third SEAP Games 1965.
- [9] Andaya, B. W. and L. Y. Andaya. (2001). *A history of Malaysia*. Palgrave.
- [10] Hefner, Robert W. (2001). Introduction: multiculturalism and citizenship in Malaya, Singapore and Indonesia. In R. W. Hefner (Ed.), *The politics of multiculturalism: Pluralism and citizenship in Malaysia, Singapore and Indonesia* (pp. 1-58). University of Hawaii's Press.
- [11] Sidhu, J. S. (2009). Malaysia's defence and security since 1957: An "overview. In A. R. Baginda (Ed.), *Malaysia's defence & security since 1957* (pp. 1-30). Malaysian Strategic Research Center.
- [12] R.K. Vasil. (1972). *The Malaysian general elections of 1969*. Oxford University Press.
- [13] Comber, L. (2009). *13 May 1969 the darkest day in Malaysian history*. Marshall Cavendish Editions.
- [14] Tunku A. R. (1971). *Chinese-Malays's riot* (S. Pantarangsee, Trans.). Sue Karn Ka. (In Thai)
- [15] Soong, Kua Kia. (2007). *May 13 declassified documents on the Malaysian riots of 1969*. Suaram Komunikasi.
- [16] The Organizing Council for the Third SEAP Games 1965. (1966). *Third SEAP Games report*. The Organizing Council for The Third SEAP Games 1965.
- [17] The Straits Times. (1964, September 4). Tun Razak Calls for Donation. *The Straits Times*. 21.
- [18] The Straits Times. (1965, December 12). King to Open the Capital's first SEAP Games at Impressive Ceremony. *The Straits Times*. 16.
- [19] The Organizing Council for the Third SEAP Games 1965. (1966). *Third SEAP Games report*. The Organizing Council for The Third SEAP Games 1965.
- [20] Siebel, N. (1965, December 14). SEAP Games opening today. *The Straits Times*. 22.
- [21] The Organizing Council for The Third SEAP Games 1965. (1966). *Third SEAP Games report*. The Organizing Council for The Third SEAP Games 1965.
- [22] VI SEAP Games Organizing Council 1971. (1971). *Malaysia host nation for the Sixth SEAP Games Kuala Lumpur 1971*. (n.p.).
- [23] The Organizing Council for The Sixth SEAP Games 1971. (1971). *Bullentine 26th SEAP Games 11th – 18th December 1971*. The Organizing Council for The Sixth SEAP Games 1971.
- [24] Chee, C. H. (1977). Southeast Asia 1976: The handling of contradiction. *Southeast Asian Affairs* 1977, 3-21.

- [25] Ministry of Education Document. (1974-1975). *The Organizing Committee for the 8th SEAP Games (1974-1975)*. (ST. 0701.9.9/2), National Archives of Thailand.
- [26] Mutitakul, S. (1990). *1-15th SEA Games record (1959 – 1989)*. Odeon Store. (In Thai)
- [27] Hayase, S. (2020). Sports and nationalism in Southeast Asia: SEAP Games/Sea Games, 1959-2019. *Journal of Asia Pacific Studies*, 40, 1-25.
- [28] Laohabandhu, A & Suwangbutra, S. (2005). *Russia in tsarist and socialism era*. Sakdisopha Press. (In Thai)
- [29] Grinter, L. E. (2006). Vietnam's thrust into globalization: "Doi Moi's" long road. *Asian Affairs*, 33(3), 151-165.
- [30] Means, Gordon P. (1990). Malasia in 1989: Forging a plan for the future. In N.C. Yuen. (Ed), *Southeast Asian Affairs 1990* (pp.183-203). Institute of Southeast Asian Studies.
- [31] Nathan, K.S. (1990). Communists end armed struggle. *Asian Survey*, 30(2), 210-220.
- [32] Council of Olympic Malaysia. (1989). The SEA games as a platform for regional cooperation. In *Report SEA Games Seminar 1989*. Council of Olympic Malaysia.
- [33] Council of Olympic Malaysia. (1989). A review of SEA Games: Philosophy performance and administration. In *Report SEA Games Seminar 1989*. Council of Olympic Malaysia.
- [34] New Straits Times. (1989, March 11). SEA Games federation meeting move to bring in Kampuchea. *New Straits Times*, 24.
- [35] The Business Times. (1988, March 21). The Business Times. Democratic kampuchea not eligible for SEA Games, says IOC. *The Business Times*, 13.
- [36] The Straits Times. (1989, August 20). Malaysia geared up to put the show on the road. *The Straits Times*. 11.
- [37] Wilfred Y. (1989 September 17). How Dollars Made Sense at the KL Sea Games. *The Straits Times*, 24.
- [38] The Straits Times. (1989, August 20). "Malaysia geared up to put the show on the road. *The Straits Times*, 11.
- [39] New Straits Times. (1990, January 1). Preserving peace into the nineties. *New Straits Times*, 2.